

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: T. H., nar. X
bytem X
zastoupen Mgr. Štěpánem Lichovníkem, advokátem
sídlem Pellicova 23/8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: Krajský úřad kraje Vysočina
sídlem Žižkova 57, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2023, č. j. KUJI 52101/2023, sp. zn. OOSČ 327/2023 OOSC/67,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze 19. 5. 2023, č. j. KUJI 52101/2023, sp. zn. OOSČ 327/2023 OOSC/67, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady ve výši 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Štěpána Lichovníka, advokáta.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou dne 19. 7. 2023 se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Třebíč ze dne 7. 3. 2023, č. j. OSČ-PŘ-879/2022-BLA-12, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, a kterým bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

II. Podání účastníků

2. V podané žalobě žalobce namítal, že ze skutkových zjištění, která jsou obsahem správního spisu, nejde bez důvodných pochybností uzavřít, kdo vozidlo v době měření rychlosti jízdy řídil a kdo daný přestupek spáchal, protože v tomto směru nebylo provedeno žádné dokazování. Správní orgány vycházely pouze z nepravdivého konstatování policie. Podle žalobce zastavení vozidla nebylo spojeno s aktivitou policie a posádka se v době příjezdu policie nacházela mimo vozidlo a žalobce nebyl v době kontroly řidičem vozidla. Oproti tomu žalobce nijak nezpochybnil samotné měření ani naměřenou rychlost. Žalobce brojil proti tomu, že správní orgány neprovedly jím navrhované výsledky k prokázání skutkového stavu a rozhodly na základě úředních záznamů policie pořízených před zahájením správního řízení.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobce se po celou dobu řízení aktivně nebránil a neposkytl alternativní verzi událostí, natož aby k ní nabídl nějaký důkaz. Žalobní tvrzení jsou podle něj krajně nepravděpodobná, jeho jednání s policisty nezavdalo žádnou příčinu k pochybnostem, že vozidlo řídil v době měření právě žalobce, a věrohodnost jeho žalobních tvrzení vyvrací jeho chování na místě a v následném správním řízení. Podle žalovaného sám žalobce zatížil svá tvrzení, poprvé uplatněná až v odvolání (navíc nepodložená), značnou nevěrohodností a těžkou uvěřitelností a žalovaný se s nimi v napadeném rozhodnutí vypořádal.

III. Posouzení věci krajským soudem

4. Žaloba splňuje podmínky přípustnosti. Podala ji oprávněná osoba v zákonné lhůtě. Soud při posouzení věci vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.
5. Žaloba je důvodná.
6. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 13. 10. 2022 došlo ke změření rychlosti vozidla X, RZ X, kterému byla naměřena rychlost 74 km/h v místě, kde byla nejvyšší rychlost stanovena na 50 km/h. Součástí úředního záznamu policie je kopie oznámení přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti bez vyjádření a podpisu řidiče. V úředním záznamu policie ze dne 13. 10. 2022 je uvedeno vyjádření policistů, dle kterého žalobce s přestupkem souhlasil a policie měla změřené vozidlo od změření rychlosti až do zastavení vozidla ve vizuálním očním kontaktu. V průběhu správního řízení do vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobce k věci nevyjádřil (s výjimkou omluv z nahlížení do spisu). Ve svém odvolání žalobce uvedl, že vozidlo v inkriminovaný čas neřídil, což by chtěl dokázat výsledkem svědků a kamerovým záznamem.
7. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že správní orgán prvního stupně si opatřil dostatek podkladů o tom, že žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku. Podle žalovaného je přestupek spolehlivě zdokumentován kalibrovaným rychloměrem, k jehož

ovládání byla obsluha proškolená, výstup z měření je dle žalovaného privilegovaným důkazem. Správní spis podle něj neobsahuje indicie o tom, že by vozidlo žalobce bylo chybně změřeno. Za řádně odůvodněný považoval žalovaný i uložený trest. K odvolacím námitkám uvedl, že žalobce o nařízení ústního jednání nebo výslech svědků před správním orgánem prvního stupně nežádal, ačkoliv k tomu správní spis nepotřeboval. Tvzení, že žalobce vozidlo neřídil je podle žalovaného nepodložené a účelové, žalobce jel ve vozidle sám, hlídka měla vozidla po celou dobu ve vizuálním kontaktu, žalobce byl na místě silniční kontroly řádně ztotožněn a záměna na místě řidiče je vyloučena (žalobce neuvedl jméno a další údaje k řidiči druhého vozidla, jehož výslech navrhoval).

8. S ohledem na žalobní námitky se soud nezabýval otázkou správnosti měření, ale pouze otázkou toho, zda správní spis s ohledem na námitky žalobce poskytuje dostatečnou oporu pro závěry správních orgánů stran toho, že žalobce byl řidičem vozidla X, RZ X, v době spáchání přestupku.
9. Ze správního spisu soud zjistil, že na fotografii přestupku není zřejmé, kdo vozidlo řídí, ani zda je řidič ve vozidle sám. Žalobce, jako ztotožněná osoba na místě zastavení vozidla, se k přestupku dle ve spise založeného oznámení k věci nevyjádřil, resp. jeho vyjádření není v oznámení přestupku zachyceno, zejména v něm není zachyceno tvrzení policie (které je obsahem jejich úředního záznamu), že žalobce s přestupkem souhlasil, a v žádném případě z oznámení nelze dovodit, že by žalobce souhlasil s tím, že vozidlo v okamžiku měření řídil. Dále zjistil, že z oznámení o přestupku ani z úředního záznamu není patrné, kde bylo vozidlo X, RZ X, zastaveno a kde tedy došlo ke ztotožnění žalobce. Pokud jde o prvostupňové rozhodnutí, tak správní orgán prvního stupně v rámci dokazování k závěru o tom, že vozidlo řídil žalobce, dospěl na základě toho, že tuto skutečnost uvedli policisté v úředním záznamu a spis o přestupku doplnili o fotografii řidiče; na to správní orgán prvního stupně konstatoval, že „*považuje provedené dokazování za ukončené a má zato, že má k dispozici dostatečně průkazné důkazní prostředky, na jejichž základě bylo spolehlivě zjištěno a prokázáno, že to byl právě obviněný, kdo se přestupkového jednání dopustil*“. Ze správního spisu žalovaného není patrné, že by došlo k jakémukoliv doplnění dokazování.
10. Soud má tak obsahem správního spisu za prokázané, že k závěru o tom, že předmětné vozidlo v době spáchání přestupku řídil žalobce, dospěly správní orgány na základě úředního záznamu policie a fotografie řidiče vedle vozidla.
11. Pokud jde o úřední záznam policie, tak podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, „*pro správní orgán rozhodující v přestupkovém řízení tedy platí, že obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Jak správně uvádí krajský soud, dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout ve věci svědka (k tomu srov. např. i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 As 16/2007-106, publikované na www.nssoud.cz)*“. Samotný úřední záznam nemůže být použit ve správním řízení jako důkaz, tudíž z něj samostatně nemohou správní orgány vyvozovat to, že žalobce předmětné vozidlo v době spáchání přestupku řídil. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dále uvedl: „*Úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě ovšem nemůže obstát (srov. k tomu též nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02), a to ani v případech, že je doplněn doznáním samotného obviněného: ani doznání totiž nezabavuje správní orgán povinnosti zjistit takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Pořízení úředních záznamů již ze své povahy nemůže samo o sobě naplnit*

požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu.“ V nyní projednávané věci se nadto žalobce ke spáchání přestupku nikdy nedoznal (v odvolání to, že by byl pachatelem přestupku, dokonce popíral).

12. V oznámení přestupku jakékoliv vyjádření žalobce chybí, tudíž z ničeho (kromě úředního záznamu sepsaného policisty) nevyplývá, že by žalobce s přestupkem souhlasil, jak uvedli policisté v úředním záznamu ze dne 13. 10. 2022.
13. Samotná fotografie z místa, kde měl být žalobce ztotožněn, zachycuje žalobce mimo vozidlo, kterým byl spáchán přestupek. Z uvedené fotografie ale nelze dovodit, že žalobce vozidlo řídil v době přestupku.
14. V citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud dále uvedl: *„je na obviněném, jakou procesní strategii zvolí: může tedy od počátku do konce svůj čin popírat; přiznat se k němu a s orgánem vedoucím řízení spolupracovat při objasňování okolností činu; nebo se přiznat, poté (například v odvolání) ale svůj čin popřít a navrhnout důkazy svědčící pro tuto novou verzi. Obviněný v přestupkovém řízení není totiž povinen poskytovat správnímu orgánu při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí veškerou potřebnou součinnost, jak to od jiných subjektů správních řízení žádá § 50 odst. 2 správního řádu (srov. Vedral, J.: Správní řád – komentář. BOVA POLYGON, Praha 2006, výklad k § 50 odst. 2 na str. 334): z toho nutno dovodit jak to, že může být procesně i zcela pasivní, tak to, že k procesní aktivitě se může rozhodnout i v pozdější fázi řízení, a správní orgán se musí s touto jeho aktivitou (v podobě uplatňování nových tvrzení a navrhování nových důkazů) vypořádat. Protichůdné postoje obviněného v různých fázích řízení jistě nijak neusnadňují správnímu orgánu jeho činnost; to ale nemůže být důvodem pro omezení práv obviněného v odvolacím řízení.“*
15. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce se po celou dobu řízení aktivně nebránil a neposkytl žádnou alternativní verzi událostí, natož aby k ní nabídl nějaký důkaz, resp. neidentifikoval svědky, které chtěl vyslechnout. To ale není pravda. Žalobce sice nepožadoval nařízení ústního jednání, ale alespoň částečně projevil snahu již v prvostupňovém řízení o nahlížení do spisu. V odvolání následně jasně uvedl, že vozidlo v době spáchání přestupku neřídil (tj. nabídl alternativní verzi děje), což požadoval prokázat výsledkem svědků, za které navrhl zasahující policisty (tj. zcela jednoznačně identifikoval alespoň některé svědky, které požadoval vyslechnout) a řidiče dalšího vozidla a kamerový záznam.
16. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě se liší od obsahu žalobou napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný k námitce žalobce, že vozidlo neřídil, uvedl, že toto tvrzení je nepodložené a účelové, neboť hlídka měla vozidlo po celou dobu od jeho změření do jeho zastavení ve vizuálním kontaktu a záměna řidiče ne místě je vyloučena. K svědkům uvedl, že žalobce nesdělil údaje řidiče druhého vozidla. S návrhem žalobce na výslech svědků v podobě policistů se žalovaný nijak nevypořádal, pouze vyšel z úředního záznamu policistů, který nemůže být sám o sobě v řízení důkazem a jehož obsah žalobce zpochybnil. Přitom kdyby došlo k nařízení ústního jednání s ohledem na novou procesní obranu žalobce, mohl správní orgán vyzvat žalobce k označení dalšího svědka v podobě řidiče druhého vozidla, stejně jako ho mohl vyzvat k předložení kamerového záznamu.
17. Jelikož se v řízení o přestupku neuplatní § 82 odst. 4 správního řádu, nemohl žalovaný odmítnout důkazní návrhy žalobce jen z toho důvodu, že byl žalobce pasivní v řízení před správním orgánem prvního stupně. Soud připomíná, že podle § 52 správního řádu jsou

účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení; správní orgán ale není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Ačkoli tedy provedení důkazu nebrání ani vznesení důkazního návrhu až v odvolání, lze odmítnout výslechy svědků, kteří o věci nemají bezprostřední informace. Žalobce navrhl svědecké výslechy policistů, kteří ho měli ztotožnit, a další blíže nejmenované osoby, která měla dosvědčit, zda řídil předmětné vozidlo. Správní orgán tedy v dalším řízení zváží, zda výslechy žalobcem navržených svědků může přinést bližší informace k tomu, jaký průběh mělo setkání žalobce s policisty. Pokud správní orgán shledá, že tito svědci nemohou nijak vyjasnit okolnosti, které žalobce zpochybňuje, jeho důkazní návrhy neprovede; musí to však řádně zdůvodnit, nikoliv pouze odkazem na úřední záznam policie.

18. Soud má s ohledem na shora uvedené za to, že žalovaný chybně vyhodnotil otázku provedení důkazních návrhů žalobce.

IV. Závěr a náklady řízení

19. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem vyjádřeným výše (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
20. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a na právní zastoupení právní zástupce učinil dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a účast na jednání) po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na dva režijní paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit spolu s DPH částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Procesně neúspěšný žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 14. října 2024

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce

